

KIS HAV

BÖLCSŐ-JÁTÉK. (Lásd a 221. l.)

A CZIRKUSI TÜNDEKERKE.

— Beszélyke. —

(Folytatás.)

„AT ha úgy is volna, mi közöd hozzá?“ szolt Pali haragosan. „De szeszeretném tudni, honnan tudod? A fiuk szavukat adták, hogy nem szólnak senkinek, megörzik a titkot. No jól van, ha így tartják szavukat, nem is hallanak tőlem többé soha semmit.“

Juliska titkon örvendett, hogy a fiuk ekképen kiestek Pali barátságából. Aztán ismét szolt:

„A fiuktól hallottam, az igaz, ám-bár csak véletlenül árulták el a titkot, mert nem tudták, hogy közel vagyok és hallgatom beszédüket. De már akárhogy történt, elég az, hogy tudom és most szeretnék még többet megtudni a dologról. Lásd Pali, ez nem szép tőled, hogy most már az effélet nekem nem mondod meg. Hajdan jobb voltál hozzám, mindent közöltél velem és ugyan mondd, kifecsegetem-é valamit? Ha valami titkot mondtál, elárultam é valaha másoknak?“

„Én nem mondom, hogy elárultad, nem volt soha panasgom reád. De ha most ezt a dolgot már hallottad a fiuktól, hát mit faggatsz tovább? Menj dolgozdra, hagyj engemet békében.“

„Hiszen én nem faggatlak. Isten mehetsen, csak azért beszéltem erről, mert épen eszembe jutott. Nem is ezért jöttem, dehogy! Hoztam valamit, még pedig a te számodra. Ma pénzt kaptam és vettem jó süteményeket, aztán

eszembe jutott, hogy szereted a mandolás kiflit, hát gondoltam, elfogadod tőlem!“

Ezzel a fortélyos kis leány föltárta a kötényében levő pompás csemegéket. Pali nagyon rossz kedvű volt s mikor Juliska mondta, hogy számára hozott valamit, közönyösen vonogatta vállát; de mikor megpillantá a finom czukros süteményt, hirtelen elfelejtette minden haragját s rögtön nagyon barátságos arcot csinált, mert bizony Pali barátunk szegény legény volt s nem igen gyakran jutott hozzá efféle nyaláncságokhoz.

„Ezt nekem hoztad?“ kérdé bámulva. „igazán nekem?“

„Hát kinek másnak? Csak fogj hozzá, majd én is megkóstolom.“

Pali nem kínálatá magát sokáig, hanem két kézzel neki fogott s úgy tele tömte a száját, hogy alig tudott beszélni.

„De hát mondd csak Juliska, hol jutottál te annyi pénzhez, hogy ezt a tömérdek süteményt vehetted?“

„Azt nem mondhatom meg most mindjárt, majd egyszer talán megmondom. De ugy-e ezután ismét jó barátunk leszünk? Láthatod, hogy én mindig megemlékezem rólad és akármit mondanak reám Jóska meg a többi fiuk, bizony elhiheted, hogy én jobban tudom a barátságot megtartani, mint ők. Ha velem közölted volna a titkot a czirkusról, bizony nem fecsegetem volna úgy ki, mint ők tették.“

„Talán igazad van, Juliska . . . most már magam is hinni kezdem, hogy igazad van,“ szolt Pali, mialatt az utolsó

darab
gond
liska,
gatsz,
Én bi
veled

„
jobban
zem r

„
szem,
a sok
okozot
ketten
négyen

egy s
miként
Majd
mondo
egy sz
hogy r
akkor

„I
valakin
meglás

„J
barátsá
egymás
czirkus
mit csí

„H
a mi v

„P
vége fe
embere
sátorfáj
néhány
mi szer

darab süteményt bekapta. „Ha jól meg-gondolom, te sokkal jobb vagy, Ju-liska, mint azok a fiuk, nem boszant-gatsz, nem fecseged ki, amit rád biznak. Én bizony hátat fordítok a fiuknak és veled kötök barátságot.“

„Ugy bizony, meglásd, mi sokkal jobban megférük egymással. Itt a kezem rá, Pali.“

„Kezet rá! Már csak azért is megte-szem, hogy megboszantsam Jóskát azért a sok boszuságért, melyet nekem régen okozott az ő pajkos csinyeivel. Aztán ketten jobban is megférhetünk, mint négyen. Nem is mondok nekik többé egy szót sem a czirkusról, sem arról, miként lehet ott szerencsét próbálni. Majd megpróbáljuk mi ketten. De azt mondom neked, Juliska, hogy ha csak egy szót is kifecsegsz, ha rajtakaplak, hogy nem őrzöd meg jól a titkod, — no akkor megbánod!“

„Isten mentsen! Dehogy szólok valakinek! Megbízhatol bennem, Pali, meglásd, nem leszek rá érdemetlen.“

„Jól van, Juliska, tehát szent a barátság. Amit megtudunk, azt csak egymásnak mondjuk meg s majd ha a czirkus idejön városunkba, meglátjuk, mit csinálhatunk.“

„Hogyan? A czirkus idejön? Itt lesz a mi városunkban?“

„Persze! A szomszéd városban már vége felé járja, már nem igen nézik az emberek. Nemsokára tehát összeszedik sátorfájukat és itt nálunk telepednek le néhány hétre. Akkor aztán megjön a mi szerencsénk is.“

Juliska egész elragadtatással hall-gatta Pali szavait s világeért sem szólt volna közbe, nehogy megakassza.

„Ugy bizony“ folytatá Pali. „A bátyám ma beszélt Czilike anyjával és magával Czilikével is, ki most a szom-széd városban tündérkirályné szerepet játszik a czirkusban; elmondták bátyám-nak, hogyan lehet bejutni a czirkus tag-jai közé, mennyit fizetnek ott minden estére és még sok egyebet. Bátyám pedig elmesélte nekem, nem is gyanítván persze, hogy én miben töröm a fejemet. — De most menjünk innen, mert a gye-rekek mind ide gyűlnek, ha látják, hogy oly sokáig tanácskozunk. Menjünk va-lami csöndes, magányos helyre, hol senki sem háborgat. Megfontoljuk jól a dolgot minden oldalról, hogy valami okosat süthessünk ki.“

Elrejtöztek tehát Paliék házának udvarában s ott tanakodtak sokáig; Juliskának egészen kipirult az arcza az örömtől, mikor a különböző terveket fon-tolgatták, mit és miképen fognak hozzá. Csak akkor vették észre, mily sokáig tartott tanácskozásuk, mikor már este-ledni kezdett s Juliskának eszébe jutott, mennyi dolga volna otthon; Mártha néni bizonyosan már keresi és boszankodik, hogy mindenféle munka teljesítetlen ma-radt. Elbucsuzott Palitól és gyorsan ha-zaszaladt.

A Palival újból megkötött barátság után épen nem boldog és elégedett napokat élt Juliska. Bármily terhesnek érzé annak-előtte egyhangu életét s bár-mily kedvetlenül teljesíté mindennapi te-endőit, most még százszorta terhesebbnek

érezte napi munkáját s kiállhatatlannak találta a söprögetést, főzést, varrást, mikor elméje egészen másfelé járt. Nem érte be azzal, hogy csak szabad óráiban keresse föl Palit, hanem megszökött sokszor a legsürgösebb munkától, hogy barátjával ujjabb meg ujjabb terveket főzzön fényes jövőjükre akkorra, amikor a cirkus majd megérkezik a városkába. Ekként persze sok időt elvesztegetett haszontalanul és nem ritkán szigorú pirongásokat kellett túrnia Mártha nénitől.

(Folyt. köv.)

DISZNÓ-ÖLÉS.

(Képpel a 184.—185. l.)

SZEGÉNY pocza, ottan fekszik!
Szalma-tűzön jól melegszik,
Azaz nem melegszik, mert hát
Már kiadta a páráját.

Véres halálának oka
Dudás bácsi, a vén baka.
A késit megköszörülte
S kora hajnalban leölte.

Még aludott a gyerekség,
Mikor vesztő-helyre vitték;
Oda ki a faluvégre,
Hogy a falut tűz ne érje.

Kicsi Pannát, meg Eszterkét,
Már korábban lefektették.
Hanem a Dani gyerekeknek
Az álom sehogy se kellett.

Tette magát, mintha mélyen
Aludnék az ágy végében,
Alig várta, hogy szürküljön
S föl a saráglyába üljön.

Hanem mikor elindultak,
Danika horkolt ugyancsak.
„Jobb is“, mond az édes anyja,
„Hogy az ölést nem láthatja.

Mert nem való az gyermekhez
Hogy azt nézze, mikor ölnék,
Szurván a kést a szegényke
Manjalicza gégéjébe.“

Gyermek szíve el is vadul
Az ily véres látványoktól.
De mikor már megpörkölük,
Nem baj, ha rajt kedvök telik.

Tűzet éleszi az apa
Van a kocsin elég szalma.
Késit feni Dudás baka,
Disznót szépen megkaparja.

Farka töve meg a füle
Szalma lángon meg is süle,
Panni, Dani meg Esztike
Kicsit kapnak is belüle.

Aztán nagya meg apraja
Szépen kocsiira fölrakja.
Este sok vendég jön torra
S van bőven kolbász és hurka.

BÖLCSŐ-JÁTÉK.

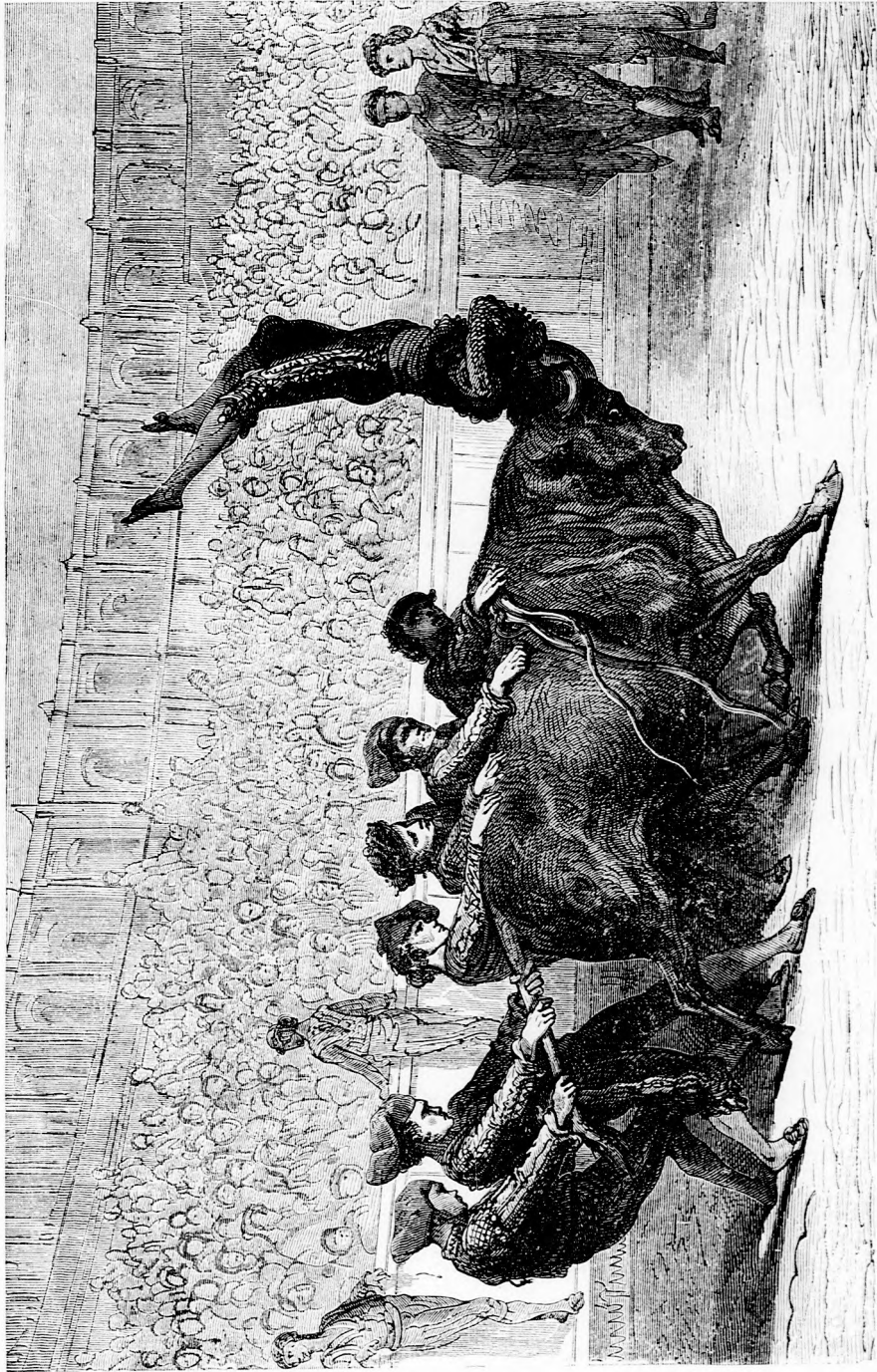
(Képpel a czimlapon.)

JÁTSZUNK bölcsőt! mondja Ilon.
Itt egy hosszú czérnaszál,
S könnyű játékszerül szolgál
Kettejöknek a fonál.

— No én fogom. Ez a bölcső!
Emeld le s tükör leszen.
A tükörből, ni ni széket!
Széket a sztallá teszem.

S vissza: széket az asztalból,
Székből tükröt! mond Jenő.
S a tükörből, milyen csoda!
Ujra támad kis bölcső.

És egymásnak ujjairól
A fonált folyton szedik.
Ime, egy kis czérnaszálból
Menyi mulatság telik!

SPANYOL BIKAVIADAL. (László a 214. l.)

UT CZASARKON.

(Képpelja 221. 1.)

UT CZASARKON ha megállok,
Sok mulatságot találok
Ember s állat, ifju s koros
Gyorsan ide-oda futos.

Az kiabál, ez itt cseveg,
Az ott mérges, ez itt nevet.
Kocsi zörög, üget a ló,
Parton füstölög a hajó.

Vigadói sarok alján
Egy csizmatiszító talján
Fényre keféli ugyancsak
Csizmáját egy bérkocsisnak.

A szomszédja meg így kiált:
„Ki parancsol tanult vizslát?
Nézzenek e kis kutyákra —
Egynek csak forint az ára!”

Ere vargáinas szalad.
Drótos tót mögötte halad.
Itten drabaat és amott áll
Vörös sipkás öreg hordár.

És így tovább, folytonosan
Élet, mozgalom és zaj van.
Sok mulatságot találok
Utczasarkon ha megállok.

SPANYOL BIKAVIADAL.

(Képpel a 213. lapon.)

MÁR többször beszéltem nektek, kis olvasóim, a Spanyolországban divatos bikaviadal - mulatságról. Ez a spanyolok legkedvesebb időtöltése minden nagyobb ünnepély alkalmával, ami bizony nem válik nagy dicséretökre, mert ez ép olyan kegyetlen mint veszedelmes vállalkozás azokra nézve, kik benne szerepelnek.

A bikaviadatok nagy czirkusokban folynak, hol a néző közönség számára

jó magosan, biztos helyen vannak üléssek, míg a viadorok lent a körben járnak-kelnek s itt vivnak meg a vad bikával. Mikor a bikát beeresztik a körbe, eleinte meghökken a naggy néptömeg láttára s ilyenkor egy-egy bátrabb viador, hogy megnevettesse a nézőket, hirtelen a bika szarvathoz kap, felszökken és tótágast áll a meglepett állat fején, míg öt-hat ember hátul tartja a bikát, hogy néhány pilanatig nyugton álljon.

Azonban a vad bika csakhamar megunja a tréfát s megrázva fejét, ledobja hivatlan vendégét, ki ügyesen félreugrik. Ekkor aztán előállanak lándsákkal, törökkel a többi viadorok s megkezdődik a bikavidal; addig üldözik, sebzik a bikát, míg ez végre elvérzik. Csakhogy ez nem mindig baj nélkül megy végbe s a megdühödött állat akárhányszor földre teríti és összeekleli, agyontiporja ellenségeit, úgy hogy mire a mulatság véget ér, nemcsak a bika, hanem egypár ember, ló is holtan hever a földön.

KORCSOLYÁZÁS.

(Képpel a 224. lapon.)

B EFAGYOTT a	Hogy a szolgál
Liget tava	Rácsatolja
Asszony férfi	A vasat. Im
Csuszik rajta.	Kész a dolga.
Parton egy szép	Repül a szép
Uri mama	Uri mama
Lábát ime	Szárnyként viszi
Odatartja	A korcsolya.

Hol is van a
Kis leánya?
Gyorsan! Gyorsan
El utána!

A FÖRTELMES CZICZA.

Beszélyke. —

(Képpel a 220. lapon.)

HÉT éves Elek s kis öcsse Andorka örvendtek leginkább, midőn jó szüleik falura tették át lakásukat egy szép nagy házba, mely körül tágas udvar terült el; közvetlenül az ablakok előtt pedig volt a kert, melyben nemcsak sok szép virág, hanem pompás gyümölcs is termett. Udvaron, kerten természet szerint lehetett szaladgálni, játszani s a két kis fiu sokkal boldogabbnak érzé itt magát, mint a város szűk utcáiban.

Esős időben persze beszorultak a szobába, de itt is találtak különböző játékokat s különösen volt egy kanári madárkájuk, melynek csevegésén, dalolásán akármeddig elmulattak; kezökbefogták, czirógatták a kedves madárkát, mely oly szelid volt, hogy szabadon röpkedett a szobában és soha sem tett kísérletet a szökésre, hanem hiven visszatért mindig kalitkájába.

Hanem egy napon gyászos esemény történt. Elek és Andorka kerti játékukból épen azon pillanatban tértek vissza a szobába, midőn egy nagy fekete macska a nyitva volt ablakon kiugrott, — szájában a kanári madárral!

„Jaj! A madárka! Segítség! A kanári! Megeszi az a förtelmes macska! Segítség!”

Igy kiáltozott a két fiu kétségbe esetten és szaladt az ablakhoz. De a macska már eltűnt zsákmányával, — a szép kanári oda lett!

Leirhatatlan volt a két fiu szomorúsága; sirtak, zokogtak és jajgattak sokáig. Átkozták a gonosz macskát s mikor fájdalmuk végre kissé csillapult, Elek, a nagyobbik, fölkiáltott:

„No de megállj, te förtelmes, gonosz macska, ezért meglakolsz! Ne sirj, Andorka! Boszut állunk, megölöm azt a macskát!”

„Ugy van! Ugy kell! Meg kell ölni!” szolt a kis Andor és e gondolatra mindketten megnyugodtak kissé.

Ez a macska, mely ilyképen halálra ítéltetett, tulajdonképen gazdátlan, kóbor állat volt. Azoké volt, kik Andorkáék előtt laktak a házban; mikor ezek elköltöztek, a macska itt maradt, mert a macska nem távozik onnan, ahol egyszer meghonosult s még ha erővel elviszik is messzire, visszatér régi lakhelyére. Mig tehát a ház egy ideig üresen állt, az árva macska ott kóborolt a kertben, pajtában s mikor Andorka és Elek szülei ideköltöztek, a macska sem mert közeledni az előtte ismeretlen emberekhez s továbbra is kóbor maradt. Hanem persze e mellett sokat kellett éheznie s ha szerétehetette, bejárt a kamrába, konyhába eledelt lopni, amiért aztán a kulcsárné, szakácsné üldözték, verték s a szegény állattal úgy bánt mindenki, mint valami veszedelmes ellenséggel. Ezért Elek nagyon dicséretes dologra véit vállalkozni, midőn arra készült, hogy azt a gonosz macskát megöli.

A gyermekek mamája esetleg épen meghallotta Elek fenyegetését s ámbár

ő maga is nagyon sajnálta a szép kanári halálát, mégis így szólt a fiukhoz:

„Kedves fiaim, az már nem segít a bajon, ha megölitek a macskát; a boszuállás rut szenvedély.“

„De kedves mama,“ felelt Elek könyezve, „ha a mi szép kanárink meghalt, haljon meg gyilkosa is. Ez az igazság.“

A jó mama nem szólt többet, mert látta, hogy a gyermekek most nagyon el vannak keseredve és nem bírnák megérteni az okos tanácsot. Csak azt tiltotta meg, hogy a macskát bántsák a gyermekek.

Ez esemény azonban a mama figyelmét reá irányozta arra a macskára s valahányszor az ablakból meglátta, mindig dobott neki valami enni-

DISZNÓ ÖLÉS. (Lásd a 212. l.)

valót ki a kertbe. A macska eleinte csak félénken közeledett, lassanként azonban nekibátorodott s egészen az ablakhoz jött s végre valahányszor csak meglátta a jó háziasszonyt, mindig elösitett rejtékéből s panaszosan nyávogva kért eledelt. Kapott is mindig és csak azon lehetett csodálkozni, hogy ámbár most nem igen éhezett, mégis majdnem csak olyan sovány volt, mint azelőtt.

Egy napon Elek és Andorka meglátták, mikor mamájuk éppen enni adott a kőbor cziczának. Csodálkozva és neheztelve fakadt ki Elek:

„Kedves mama, mit teszesz! Enni adsz ennek a főtelmes állatnak, mely megölte a mi kedves kanári madarunkat!“

„Kedvesgyermekim.“ felelt a mama, „én magam is nagyon sajnáltam a szép madárka halálát, de azért nem akarok boszút állani ezen a szegény macskán.“

„De én akarok! Oh, soha sem felejttem el!“ szölt a kis Andorka s könyei újból megeredtek.

„FigyeljeteK csak, mondok valamit,“ folytató a mama. „A macska husevő állat, azaz természetes ösztöne vezet arra, hogy erőszakkal elragadja, amire megéhezett. De erről majdnem egészen le szokik, ha rendes táplálékot kap. Ha a konyhában rendszeren kijár eledele, nem igen fogja máshol keresni; de ha senki sem gondoskodik róla, akkor prédát keres: egeret, madarat, amit megfoghat.“

„Igen, mert förtelmes gonosz állat!“ kiáltá Elek.

„Igen, igen, förtelmes, gonosz állat!“ ismétlé Andorka.

„Várjatok csak! Te, Elek, éppen tegnap olvastál föl Andorkának valamit az oroszlánról s hallottam, mikor azt mondtad, hogy az oroszlán nemes állat.“

„Az bizony, kedves mama! Az oroszlán szép, erős, nagy, aztán nem mászik ám be az ablakon, hogy kanári madarakat raboljon!“

„Kanári madarakat nem eszik, az igaz; erős, szép és nagy állat, az is igaz; de azért, kedves fiaim, az oroszlán is prédából él, megöl élő állatokat, sőt még embereket is.“

„Embereket is?“ kiáltá Andorka borzadva. „Talán bizony a kis fiukat is megeszi?“

„Meg bizony, csak megragadhasza. De szerencsére a kis fiuk nem járnak sétálni olyan erdőben, ahol oroszlánok tanyáznak. No's tehát, lássátok, az oroszlán is éppen a macskafajhoz tartozik s amit az oroszlán tesz nagyban, azt teszi a macska kicsinyben, midőn prédát fog. Természeti ösztönét követi s ezért nem szabad őket üldözni.“

De a két fiu még sokkal inkább bosszus volt, hogysen a mama szavai meggyőzhették volna őket s Elek fölkiáltott:

„Igy hát engedni kell, hogy azok a gyönyörűséges macskák szépen elragadozzák a madárkákat és más kedves házi állatkákat!“

„Oh nem!“ felelt a mama kissé szigorubb hangon. „Hanem akinek kedvenc madárkája van, viselje gondját, örködjék, hogy baj ne essék s főleg ne hagyja nyitva a kalitkát vagy az ablakot.“

Erre már a fiuk nem tudtak felelni; érezték, hogy ők maguk hibások s lesütött szemmel hallgattak.

„És aztán,“ folytató a mama, „azért van az embernek esze, hogy gondolkozzék s ha saját hibája miatt éri baj, ne vádolja az okatlan állatot s ne üldözze, főleg mikor az a szegény állat olyan szerencsétlen mint ez az árva czicza.“

„Szerencsétlen?“

„Az bizony! Mindenki bántja, üldözi, nem ad neki senki egy falat ételt sem.“

„Fogjon magának egeret,“ szölt Andorka.

„Azt meg is teszi, ha teheti; de az egerek nem engedik ám magukat

olyan könnyen megfogni, elbujnak s ha a macskát észreveszik, elő nem jönnek. S ha aztán a szegény czicza nagyon éhes, hát elragadja, amit épen talál!"

E beszélgetés nem maradt hatás nélkül a két kis fiura; bármily boszusak valának kedvencz madaruk gyilkosára, mégis belátták, hogy a macska talán mégsem gonoszszágból, hanem csak éhség miatt követte el azt a szörnyű csinyt. Mindamellett, ha a kertben vagy a háztetőn megpillantották, meg nem állhatták, hogy ne fenyegetse s „förtelmes“, „gonosz“ állatnak ne nevezzék. Jó mamájuk pedig ezután is mindig megemlékezett a cziczáról, ebédkor összeszedte a hulladékot egy tányérra s kitette az ablak alá a kertbe; a macska pedig csakhamar pontosan tudta az ebéd idejét és híven megjelent minden nap; ha pedig a gyermekek anyja a kertben járt, a czicza mesziről is hozzásietett, szeliden hozzásimult ruhájához és barátságosan dörmögött, míg más emberek láttára rögtön megvadult és elfutott.

Egy délután a mama Elekkel és Andorkával ismét a kertben sétált. Egyszerre közeledni látják a fekete macskát, mely még soványabb volt mint eddig és sajátságosan nyávogott. És utána jött mulatságos ugrándozással három piczike kis czicza, egy szürke, egy egészen fekete, olyan mint az öreg, egy pedig egészen fehér, melynek csak az orra hegyén volt egy fekete pötty. Világos volt, hogy ezek az öreg fekete macska kicsinyei s hogy a szegény állat, midőn eddig eledelt keresett, nem-

csak magát, hanem kicsinyeit is táplálta. Most pedig, mivel a kis cziczák már megerősödtek, előhözta őket, mert többé nem birt nekik elegendő táplálékot nyújtani: előhözta pedig a jó házi asszonyhoz, az egyetlen emberhez, kitől jó-ságot tapasztalt.

Elek és Andorka láttára az öreg czicza kissé meghökkent, mert ráismert bennök régi üldözőire, aztán mégis bátorságot nyert s a mamához simulva, kérőleg tekintett föl hozzá, majd kicsinyeire nézegetett és panaszosan miá-kolt. A piczike cziczák félenken bujtak a bokrok mögé, de Elek és Andorka nem hagyott nekik békét. A kedves kis állatkák láttára a két fiu teljesen elfelejté régi boszuvágyát s kaczagva, tapsolva futott a kis cziczák felé. Az öreg macska aggódva sietett kicsinyeihez s fenyegetően köpködve és morogva készült védelmükre; pedig a fiuk nem akarták bántani, sőt ellenkezőleg, czi-rógatni szerettek volna.

„Ezek a szegény cziczák egészen ki vannak éhezve,“ szólt a mama. „Menj a konyhába, Elek, kérj számukra valamit a szakácsnétól.“

Elek egész erejéből szaladásnak indult, Andorka utána és nemsokára telikézzel tértek vissza; Elek hust hozott az öreg cziczának, Andorka pedig egy lábasban tejbe aprított zsemlet a kicsinyeknek.

Az öreg macska mohó éhséggel nyeldeste a husdarabokat, a piczinyek pedig szintén mohón ették az édes tejcskét. A három kis czicza hamarabb elkészült a maga adagjával és ekkor

mindhárman odarohantak az öreghez, mely még a huson rágódott. A kis cziczák az öregnek szájából huzzták ki a jó falatokat, az öreg macska nemcsak tűrte ezt, hanem készséggel odaadta és szeliden nyalogatta kicsinyeit.

„Szegény állat!“ kiáltá Elek meghatottan.

„Ezt soha sem hittem volna.“ szölt Andorka.

„Lássátok,“ szölt a mama, „ez a szegény állat, melyet ti oly förtelmesnek, gonosznak mondtatok, gyöngéden gondoskodik az ő kicsinyeiről, odadja nekik saját szájából az utolsó falatot. És háládatos tud lenni az ember iránt is, a ki jót tesz vele. Én néha adtam neki enni s

ime, mily bizalmasan jött hozzám. Háprédára járt, csak azért tette, mert éhes volt és kicsinyeit is kellett táplálnia. Gonosz volt, mert üldözték, de jó és szelid volna, ha jól bánának vele.“

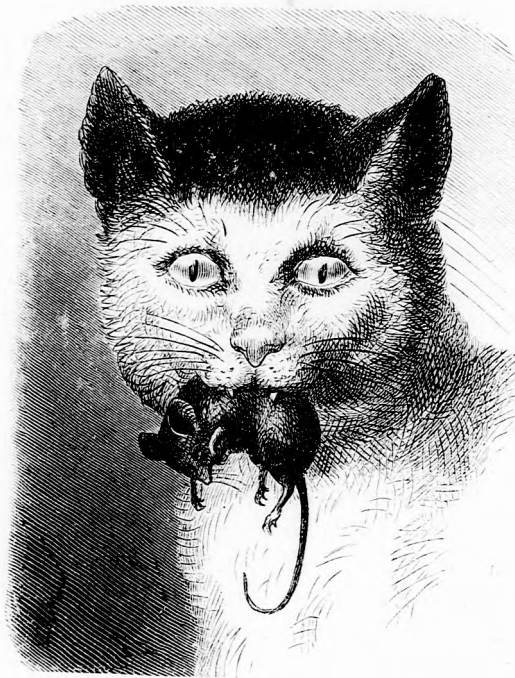
„Megbocsátunk neki, ugy-e meg, Elek?“ szölt a kis Andor részvevőleg.

„No hát nem bánom, ne haragudjunk rá többé és ha kedves mama megengedi, a piczi cziczákat fölneveljük.“

„Igen, igen,“ szölt Andorka tapsolva . . . „Enyém lesz ez a fehér, a pöttyös orru.“

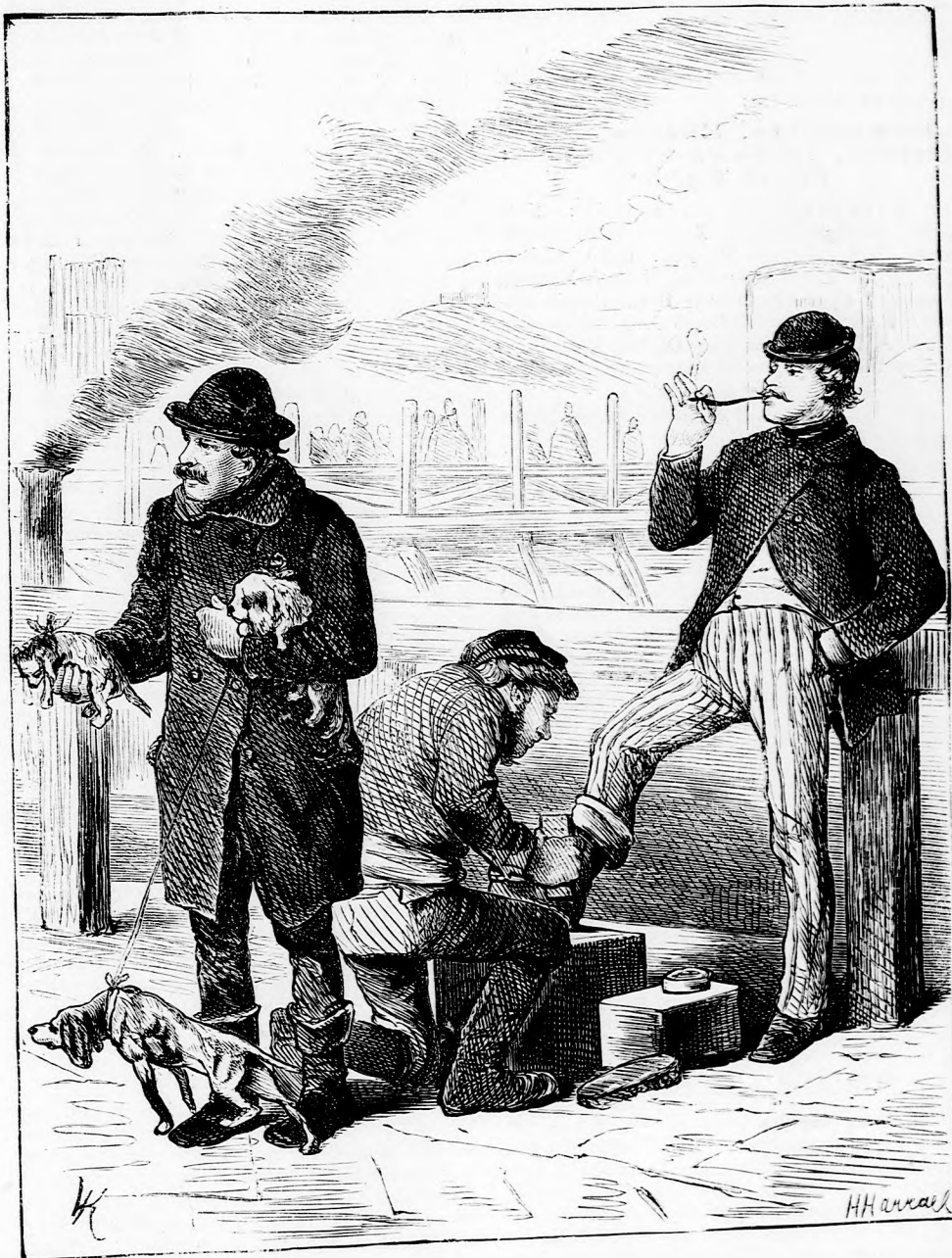
A jó mama mosolygva beleegyezett

s így a cziczákat bevitték és a konyhában jó kényelmes nyughelyet készítettek számukra. A nagy fekete macskának ezentúl jó dolga volt, nem kellett többé vadon kóborolnia. Visszaszokott a házba egészen és nem volt soha panasz ellene, nem követett el csinyeket, de annál inkább pusztította az egereket és patkányokat s ebben később a pöt-

AZ A „FÖRTELMES“ CZICZA. (Lásd a 215. l.)

työs orru, meg a szürke és a kisebb fekete hiven segítettek, úgy hogy mindenki szerette őket, mint hasznos házi állatokat.

UTCZA-SARKON (Lásd a 214. l.)

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A „KIS LAP” 10-ik számában közölt bibliai föladvány megfejtése:

„Illés próféta, Elizeus szemelattára, tüzes szekéren ment föl az Égbe.”

Helyesen megfejtették: Koós Mari, Kőszeghy Gyula, Zelovits János, Szathmáry Irén, Horváth Mariska, Géczy Sándor, Széll Pista, Ehrenreiter Irma, Mariaffy Mariska, Jankovich Gyula, Jeszszky Béla, Korsós Elemér, Frommer Gyula, Daczó Anti, Grünceveig Lipót és Dávid, Balásovics Oszkár, Diósy Ede, Velösy Károly, Boronkay Dezsö.

A „KIS LAP” 12-ik számában közölt képtalány megfejtése:

„Kutya.”

Helyesen megfejtették: Boda Klotild, Kajaba Tihamér, Antalffy Ilon és Iván, Fejös Dezsö, Hollender Leo, Kaufman Samu és Kálmán, Körtvélyessi Iza, Svarez Ábrahám, Dunaszeghy Piroska, Fetsér Antal, Barkóczy Béla, Polláček Alfréd, Zékány László, Rosenberg Bertalan, Hadál Gusztáv, Brem János, Spitz Sándor, Gömörly Károly, Adler Móríz, Wollák Izabella, Janka és Adél, Bohány (?) Gáb/or vagy riella?), Balásovics Ernő, Velösy Károly, Tóth Jenő, Vladár Mariska, Rapcsák Irma és Jóska, Splény Erneszta, Michailovics Cornél, Diamant Oszkár, Mérő Béla, Kronberg Lajos, Lauka József, Hell Ida, Zeyk Ilona, Schwimmer Márk.

A „KIS LAP” 5-ik számában közölt talányt utólagosan megfejtették: Fráter Emelka Lackenbacher Rezsö (csak a 2. elsőt.)

A „KIS LAP” 8-ik számában közölt talányt utólagosan megfejtették: Moczár Elemér, Haragos László, Klein Zseni és Paulina.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Koburg Sarolta írja-e **Koós Mari** levelét, vagy megfordítva? Mert kettőtök írása egyforma. Sarolta küldeménye használható, ugy szintén a **Marikaé** is. Majd sorát ejtem mindegyiknek. — **Zelovits János** öcsémet kérem, hogy a szerkesztőhöz azon név alatt küldje levelét, amely név a lap alján olvasható. Más névhez neki nincs joga. A többit a kiadóhivatalak adtam át — **K. J.** Nem nevelőnek.

de gyermeknek szól a földadvány. Különben a gyermek is tudja, hogy **Jakab**-ot nem így írják, hogy „**Jakobb**.” Hát még ez a cím. hogy: „**T. cz. forgó Bácsi, Redactár a Kis lapról.**” Tán nem régebbi van ön Magyarországon? — **Kr—g L—s.** Csak a lap czime alatt. Biztosan megkapom. — **Rudny. B.** Még ilyenbe nem foghatnak bele kis olvasó pajtásaid. Egyébkint a földadványhoz a megfejtést is szokás mellékelni. — **Lázár Etelka.** Örvendek az örömeimnek. Meg volt az érdemelve. Reményem azóta kézhez jutott a jutalom-küldemény. Köszönöm a kedves kivánságokat és teljes szívemből viszonozom. — **Kr. Er.** Ugyanezt, valamint mindazoknak, és számuk valóban tetemes, kik a karácsonyi és ujévi ünnepek alkalmából Forgó bácsit szíves indulatok és hálájuk meleg kifejezéseivel tulhalmozták. — **Bokor Elek.** Nagyot épültem rajzaidon. Amilyen ákom-bákom embert kutyát rajzolsz is most, kilátszik már abból a tehetség. Idővel (és szorgalommal) még nagy művész is válhatik belőled (adjja Isten!) s megérhetjük benned azt az örömet, hogy te fogod rajzolni a „**Kis Lap**” képeit. Azt, hogy „**úr**”-nak cimezz a czimszalag, csak törd el. Ez hozzá tartozik a jó modorhoz. Angolországban, Franciaországban a gyermek, ha akkorka is mint a körmöm, már **ur** (nem **urfi** — s ez a jellemző!) — vagy pedig **kisasszony**. Ismerek egy 4 éves 3 hónapos leánykát, kinek egy svédországi piezi barátinja karácsonyra szép képes könyvet küldött s ezt úgy cimezte, hogy „**Margit kisasszony**”-nak. Különben csókolak te 6 éves kis vitéz. — **Hanikirs Ilka.** A földadvány csinos. Ki fogom adni. A „**vasaló**” nem tudom mire vonatkozik. — **Vély Miksa.** Az első már sok változatban jelent meg. A második tilalmas. Bankjegyet még ilyen alakban sem szabad utánozni. — **Beke Imre.** A földadvány fölötté könnyű. — **Vladár Mariska.** Nagyon ismeretes talány. — **Favasy Antal.** Dícséretes igyekezet, a hajdani „**Kis tükör**” példájára rimbe szedni a hazai földrajzot. De rimelésed még kezdetleges. A jellemzés-k helyteligen sikerültek, így p. ez:

Heves.

Dinnye-termelő-ről híres helység Heves, De azért nem sokat eszik, a ki eszes.

Boros Endre. Öcsöd Somogyban is van, szerelmes öcsém. Valamint Keresztur csaknem minden megyében. A másikra nézve szívesen adok igazat. Egyébkint köszönet a figyelemért. — **Madarassy Béla.** Többnyire megjelentek már a korábbi évfolyamokban — **Kiripolszky István.** Ezek sem újak. — **Schönfeld Arthur.** „A karácson” című elbeszélésed egész régeny. Csakhogy több szó van benne a két jó barát házasságáról mint a karácsonról. Mindamellet

határ
kacska
Géza
lőre
Lipó
olyké
én
nem
magy
kát.
zen
sajtó
korán
Egyé
volt,
ily d
neked
nak a
szám
helyt
— sz
Lap
kia
nyok
kat
része
kia d
dik.
külön
játok
a vál
hivat
átter
hirde
nevez
talán
fogon
nézve
ván.
macsk
mek
kával
ez es
morán
Hrat
„Fóti
szép
műve
lami
szó á
Igy
háron
négys
tartso
Mocz
régii
bat,
rafin
alób

határozott elismerésre méltó igyekezeted. Munkáskád egyes pontjai sikerültek. — **Toldy Géza.** Nagyon nőjj! Az egyik jó. Hanem egyelőre elég is lesz. — **Fr. Gyula, Gr. Dávid és Lipót.** Szép a figyelem és dícséretes. De ti olyképp külditek be a hiba-igazításokat, mint ha én rá fölszólítottalak volna. Ezt nem kértem. Egyébkint nincs is igazatok. Mert magyarán Amérikákat írunk s nem Amérikákat. Lélekzen i tökéletesen jól van; lélegzeni is. Sarkvökre sarkvidékre helyett sajtóhiba. Aki kártyázott a mely helyett. koránsem oly hibás mint a mely aki helyett. Egyébkint a L. E. földvány-megfejtése olyan volt, hogy ohajtánám, bár töletek telnek már ily dolgozat — **Diósy Ede.** Mindenekelőtt ugy neked mint valamennyi kis olvasónak a következő: ha a „Kis Lap“ valamely száma kimarad, ha a czimszalag tévesen vagy helytelenül van írva, ha előfizetési pénzt küldtök — szóval mindazon dolgokban, melyek a „Kis Lap“ anyagi oldalát érintik: forduljatok a kiadó hivatalhoz. Nekem csak a talányok megfejtését és mindazon munkálatoakat küldjétek meg, melyek a lap szellemi részére vonatkoznak. Így p. a talányt sokan a kiadó hivatalhoz, a pénzt meg nekem küldik. A szerkesztő is a kiadói hivatal két különféle dolog. Ha ezt ezentul szem előtt tartjátok: ugy sema lap nem késik el, sem a levelekre a válasz, mert az mindig időbe kerül, míg a két hivatal a leveleket kicseréli. Soraidra tüzetesen áttérve annyit, hogy az előfizetési fölhíváson hirdett min den lap előfizetője részül csak a nevezett e önyökben. — **Tóth Jenő.** A kis talányt, ha még másutt meg nem jelentek, közölni fogom. A meséről olvasás után. A többire nézve ajánlom a megelőző sorokat. — **Raft István.** A „Kis Lap“ czimrajzában a kutya meg a macska s a lapdajáték azt jelenti, hogy a gyermek leginkább szeret játszani kutyával, macskával és lapdával. Hogy czimerbe van szorítva, ez csak a művész finom izléséről és kedves humoráról tanuskodik. A talány, kis fiam, nem új. — **Hrabovszky Tihamér.** Köszönöm, hogy a „Főti dalt“ nekem megküldöd. Én is birom e szép dalt Vörösmarty Mihály nagy költőnk műveiben. A másik dalban — ugy látszik valami bordal — az a mulatságos, hogy az énekző által parancsolt ismétléseket szintén leirtad. Így p. ez, hogy „szép viritó ez ország“ épen háromszor, s „áldd meg e magyar hazát“ plane négyszer van egymásután leírva. Hanem azért tartson meg az Isten szorgalmas fiúcskának. — **Moczár Elemér.** Mohács, Mohács. Olyan régi, mint maga a mohácsi veszedelem. Ujab bat, Elemér barátom! — **Reich Berta és Szerafin.** „Az eb és fajai“ról beküldött munkálata lóban ügyes. Sajnálom, hogy idő után érkez-

vén, a pályamunkák sorába már föl nem vehetem. A reklamált számra nézve utalok az e postában Diósy Edének irt soraimra. — **Fráter Emelka.** Mely számok végett történik a fölszólamlás? Azt a kiadóhivatalnak pontosan meg kell írni. — **Stern Jakab.** Beesülöm a sorokból kisugárzó lelkességet és önérzetet s ohajtom is, hogy mentől előbb legyen utóbbinak oka, hogy az elsőnek a mostaninál jelesebb nyilatkozatok által igazolja magát. — **Wollák Izabella, Jankovich Gyula, Kocsy Emma s Bakonyi Aranka** fogadják különös forró köszönetemet azon valóban kedves sorokért, melyekben a „Kis Lap“ban kifejtett szerény munkás ságomért annyi szépet és jót mondanak. — **Ungvári Esztiike.** Örövendetesebb dolgot nekem nem is írhattál mint azt, hogy a „Kis Lap“ból tanultál meg olvasni. Azt a te jó Mihály bácsidat áldja is meg az Isten, a mért olyan jó hozzád.

Kis Értesítő.

Balásovics Oszkár öcsém Monostorról azon fájdalmas hírt tudatja a „Kis Lap“ összes közönségével, hogy egyik hű kis olvasója.

ELEK ILONKA

szüleinek, testvéreinek, rokonainak és barátainak nagy keserűségére a múlt év decemberének 18-án jobb létre szenderült.

Lengjen áldás a kis halott porai fölött!

TALÁNYOK.

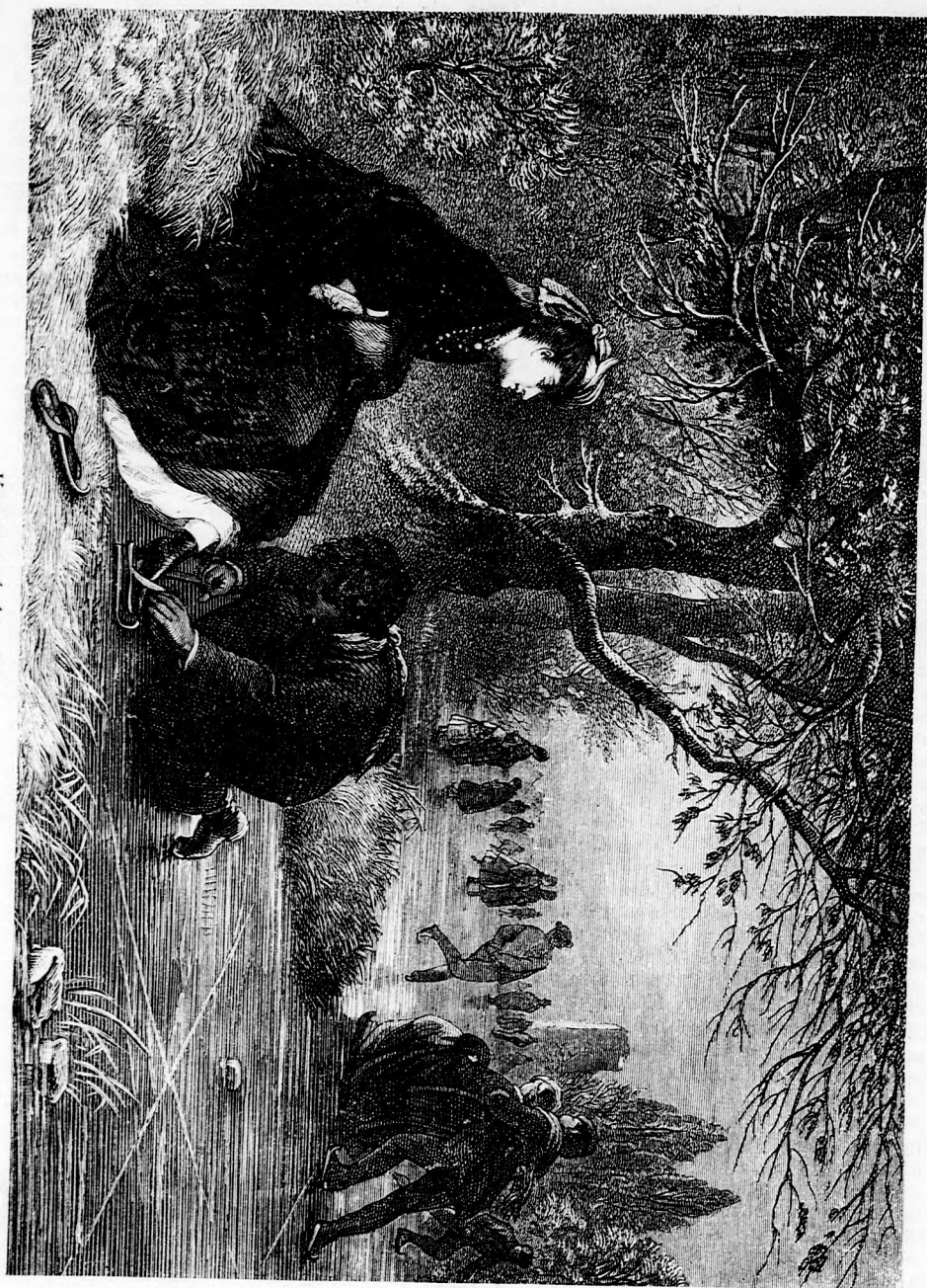
$$1) \frac{ASZ}{O} \quad Y \quad \begin{matrix} \circ & \circ & O \\ & \circ & \\ \circ & \circ & O \end{matrix} \quad \circ$$

*

2. Nem köll nekem szoba meleg
De nem ám
Mert bizony jobban megélek
Jég hátán.

*

3. Két betüből állok
Embernek használok,
Nevem fordítások
S házamra találtok.

KORCSOLYÁZÁS (Lásd a 214. l.)

Felelős szerkesztő: *Forgó bácsi*. Kiadó-hivatal: Budapest, bálvány-utca 9. sz.
Nyomatott *Deutsch testvérek* könyv- és könyomdai műintézetében Budapesten. Ára negyedévr. 1 frt. 20 kr.
Megjelen hetenként egyszer 16 oldalon.